

stærkt paa Anklageprincippet og var meget stærkt imod det kriminelle Undersøgelses-system, som er foreslaaet her i Lovforslaget. Han mente, at man i Virkeligheden beholdt Inkquisitionssystemet, og at naar man gav det en lille Finger, vilde det alt sammen blive ved det gamle. Jeg vil derom sige, at saaledes som Undersøgelsessystemet er foreslaaet i det her foreliggende Lovforslag, er det i Virkeligheden i sig selv et ganske andet end det, som kendes nu, og er omgærdet af saa mange Garantier for den sigtede, at der ikke er nogen som helst Grund til at frygte for, at vi skulle komme ind paa det System, som i Tidernes Løb ved forskellige Lejligheder med Rette har vakt saa megen Misfornøjelse. Det ærede Medlem mente, at der i den Regel, der foreslaas i Lovforslaget, at egen Tilstaaelse kan til enhver Tid tages tilbage, laa en Erkendelse af, at de andre Garantier ikke duede noget. Nej, det er der slet ikke nogen Erkendelse af. Det, der er en Erkendelse af, er, at de andre Garantier som alle Garantier kunne trænge til at styrkes, og at de blive mægtigt styrkede ved denne Bestemmelse, at egen Tilstaaelse til ethvert Tidspunkt kan tages tilbage. Og dette, at egen Tilstaaelse til ethvert Tidspunkt kan tages tilbage, betyder selvfølgelig det, som Ordene lyde paa. Jeg skal ikke komme ind paa en længere Imødegaaelse af det ærede Medlems Foredrag om dette Punkt, men jeg skal kun nævne, at jeg føler mig ganske sikker paa, at det, som han mente vilde blive saa at sige det daglige Brød i Nævningsager, at den sigtede erklærede sig skyldig, og saasnart Nævningerne vare sendte hjem, tog sin Tilstaaelse tilbage, er noget, der i Praxis ikke vil komme til at foreligge. Det er den Slags Tankeeksperimenter, man kan gøre, og som altid kunne se meget bestikkende ud, og det er et af den Slags Tankeeksperimenter, hvoraf det ærede Medlems Foredrag helt igennem vrimlede.

Et andet Tankeeksperiment, det ærede Medlem fremkom med, var dette — det var med Hensyn til Umiddelbarhedsprincippet —, at det kunde være en Mand ret ligegyldigt, om han skulde møde i København eller i Helsingør, thi naar han skulde møde i København Kl. 11, men først blev afhørt Kl. 2, kunde han lige saa godt møde i Helsingør, hvis han var sikker paa at blive afhørt der Kl. 11. Ja, men hvis han nu ikke er sikker paa at blive afhørt Kl. 11 i Helsingør! Dertil kommer, at Spørgsmaalet ikke staar mellem København og Helsingør. Spørgsmaalet staar

imellem, om de Folk, der skulle afgive Forklaring for Retten, skulle møde i deres nuværende Jurisdiktion, paa deres nuværende Hjemting, eller om de skulle møde henholdsvis i København og i Viborg, og det er dog noget ganske andet, end hvor Talen drejer sig om en Rejse mellem København og Helsingør. Naar de skulle forblive i København eller Viborg, hvor Retten nu holdes, saa længe, indtil Sagen er forbi, vil der ubestridelig paaføres dem en overordentlig stor Ulejlighed og Tidsspilde og baade de processførende Parter i civile Sager og det offentlige i kriminelle Sager overordentlig store Udgifter.

Jeg skal, efter hvad jeg udtalte i Begyndelsen af mine Bemærkninger, ikke fordybe mig videre i de forskellige Enkeltheder, der ere fremkomne, men fremdeles udtale mit Haab om, at man vil søge at bringe denne Sag saaledes frem, at det kan komme til at vise sig, om det er en Sag, det er muligt at løse, eller om det er en Sag, som for Tiden er uløselig.

Birck: Det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) mente, at Inkquisitionsprincippet vilde blive det faktisk gennemførte, naar vi fik denne Lov. Jeg maa dertil sige, at en Dommer, altsaa en praktisk Forhørsmand, mente forleden Dag det modsatte, at i Virkeligheden vilde vi faa Anklageprincippet gennemført, fordi det nyttede ikke, at vi havde Inkquisitionsprincippet, naar vore Dommere ikke havde Retten til at inkvirere og derfor faktisk vilde blive tvungne ind paa Anklageprincippet. Ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Adskillelse mellem Administrationen og Domsmyndigheden er jeg enig med den højtærede Regering, idet jeg vil sige, at ganske vist hylder jeg ogsaa de smukkeste Principper, men alligevel, hvis Spørgsmaalet er: et Par Millioner til ny Embedsmænd eller et Par Millioner f. Eks. til Forhøjelse af Alderdomsforsørgelsen, saa vælger jeg ganske bestemt det sidste. Og selv med Hensyn til Spørgsmaalet om Umiddelbarhedsprincippet synes jeg, at den højtærede Ministers Løsning ikke er uden Forstandighed og ikke uden Behændighed. Den højtærede Justitsminister har i dette Lovforslag som i saa mange andre Tilfælde vist sin Styrke og sine Mangler, og begge Dele ere som bekendt af ret store Dimensioner. Han har vist sin ganske eminent praktiske sunde Sans og paa den anden Side den Mangel paa Respekt for videnskabelige Principper, for Metoder,